

Ейліш Лейсі сиділа біля вікна вітальні на горішньому поверсі будинку на Фраярі-стріт, аж тут побачила свою сестру, яка швидко поверталася з роботи. Дивилася, як Роуз перетинає вулицю з осоння в затінок і несе нову шкіряну сумочку, яку придбала в Дубліні на розпродажу в універмазі «Клеріс». На плечах у Роуз — кофтинка кремового кольору.

Ключки для гольфу, які належали Роуз, стояли в передпокої; Ейліш знала, що за кілька хвилин хтось покличе сестру, і вона повернеться тільки тоді, коли вже спуститься літній вечір.

Заняття Ейліш із рахівництва вже майже закінчилися. На колінах у неї лежав підручник із систем бухгалтерського обліку, а на столі позаду — grosbux, в який вона, як домашнє завдання з дебету й кредиту, вносила дані про щоденну діяльність компанії. Відомості про цю компанію вона записувала в професійному училищі минулого тижня.

Щойно Ейліш почула, як відчинилися вхідні двері, то спустилася сходами. У передпокої Роуз тримала перед обличчям кишенькове люстерко. Уважно роздивлялася себе, підфарбовувала губи й накладала тіні

на повіки, а тоді оглянула себе у великому дзеркалі й поправила зачіску. Ейліш мовчки спостерігала, як сестра облизала губи, ще раз поглянула в кишенькове люстерко, а тоді його сховала.

З кухні вийшла мати.

— Чудовий вигляд, Роуз, — похвалила. — Ти будеш зіркою гольф-клубу.

— Помираю з голоду, — оголосила Роуз, — та навіть не маю часу, щоби чогось попоїсти.

— Потім я приготую і для тебе особливий чай, — пообіцяла мама. — А ми з Ейліш почнемо зараз.

Роуз полізла в сумочку і дістала гаманець. Відкрила його й поклала на поличку на вішалці один шилінг.

— Це якщо ти захочеш піти в кіно, — звернулась вона до Ейліш.

— А як же я? — здивувалася мама.

— А вона все тобі переповість, коли повернеться додому, — відказала Роуз.

— Дуже мило! — зауважила мама.

Усі дружно розсміялися, а відтак почули, як біля дверей зупинилася і просигналила машина. Роуз одразу схопила ключки для гольфу і вийшла.

Згодом, коли мама мила посуд, а Ейліш витирала його, у двері постукали. Коли Ейліш відчинила, то впізнала дівчину, яка працювала в продуктивній крамниці «Келлі» поруч із собором.

— Міс Келлі послала мене із повідомленням для вас, — проказала дівчина. — Вона хоче побачитись із вами.

— Справді? — здивувалася Ейліш. — А вона не сказала навіщо?

— Ні. Вам просто треба прийти до неї увечері.

— Але чому вона хоче мене бачити?

— Господи, та не знаю я, міс. Я її не питала. Бажаєте, щоб я повернулася і спитала?

— Ні, все гаразд. Але ви певні, що це повідомлення для мене?

— Так, міс. Вона сказала, що ви повинні зайти до неї.

Оскільки Ейліш вирішила у будь-якому разі піти в кіно якось увечері, а до того ж ще й втомилася від свого grosбуха, то перевдяглася, вбрала кофтинку й вийшла з дому. Проминула Фраярі-стріт і Рафтер-стріт, перетнула Ринкову площу й підійнялася пагорбом до собору. Крамниця міс Келлі була зачиненою, тож Ейліш постукала у бічні двері, що вели на горішній поверх, де, як вона знала, мешкала міс Келлі. Двері відчинила дівчина, яка прийшла до будинку раніше, й попросила зачекати в передпокої.

Тут Ейліш почула чийсь голоси й рух нагорі, а тоді та дівчина спустилася й повідомила, що міс Келлі незабаром прийде.

Ейліш знала міс Келлі, але мама нічого не купувала в її крамниці, бо там було все дуже дороге. До того ж вона вважала, що її мати не любила міс Келлі, хоча не могла придумати для цього жодних причин. Кажали, що у міс Келлі можна купити найліпшу шинку в місті, найкраще вершкове масло і все найсвіжіше,

як-от вершки, та Ейліш не пригадувала, щоби хоч раз заходила до цієї крамниці, хіба що просто зазірала досередини, коли проходила повз і бачила міс Келлі за прилавком.

Міс Келлі поволеньки спустилася сходами в передпокій і увімкнула світло.

— Зараз, — мовила вона і повторила ще раз, неначе то було привітання.

Вона не всміхнулася.

Ейліш уже збиралася пояснити, що по неї послали, і чемно спитати, чи доречно було зараз прийти, але погляд міс Келлі, яким та змріяла її з голови до ніг, змусив дівчину промовчати. Бачачи, як тримається міс Келлі, Ейліш задумалась, чи не образив її хтось у місті й чи це ніяк не пов'язано з нею самою.

— Ось і ти, — сказала міс Келлі.

Ейліш помітила кілька чорних парасольок, приставлених до вішалки.

— Я чула, що в тебе нема роботи, але ти добре розумієшся на цифрах.

— Правду кажете?

— О, та все місто, будь-хто, у кого є голова на плечах, заходять до моєї крамниці, тож я усе чую.

Ейліш подумала, чи не натякає вона на її матір, яка постійно ходила на закупи до іншої продуктової крамниці, та не була в цьому певна. Крізь товсті скельця окулярів міс Келлі було важко розгледіти вираз її обличчя.

— А ми тут щонеділі працюємо без продику. Звісно, інші магазини навколо зачинені. І до нас заходять усі: добрі, погані й байдужі. І, як правило, я відчиняю крамницю після меси, що о сьомій, а між кінцем меси о дев'ятій і до кінця меси об одинадцятій в моїй крамниці не протовпитися. Мені тут Мері допомагає, але вона і в кращі часи працює спустивши рукави, тож я шукаю когось кмітливого, когось, хто знав би людей і давав би правильно решту. Але тільки щонеділі, пам'ятай. В інші дні ми й самі впораємося. А тебе мені порадили. Я тут довідалася про тебе і платитиму сім шилінгів та шість пенсів на тиждень, тож це трохи зарадить твоїй мамі.

Міс Келлі говорила так, думала Ейліш, наче хотіла показати, яка вона ображена, щільно стуляючи губи після кожної фрази.

— Ото й усе, що я хотіла сказати. Можеш приступати у неділю, але прийди завтра і завчи всі ціни, а ми покажемо тобі, як працювати з вагами і хліборізкою. Тобі слід зав'язати волосся ззаду і придбати гарний робочий халат у «Ден Болджерс» чи «Берк О'Лірі».

Ейліш вже уявляла, як переповідатиме цю розмову матері і Роуз; їй хотілося придумати для міс Келлі щось розумне у відповідь, так, щоб це не прозвучало відверто грубо. Та замість цього продовжувала мовчати.

— То що скажеш? — спитала міс Келлі.

Ейліш зрозуміла, що не можна відмовлятися від такої пропозиції. Все ж ліпше, ніж нічого, а на цей час у неї інших справ таки не було.